REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-4490/2026-8

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sucu toga suda Goranu Goluži, u pravnoj stvari tužitelja Darka Sokola iz Zagreba, II Poljski put 2, OIB: 70929217086, zastupanog po punomoćniku Nicole Kwiatkowski, odvjetnici iz Zagreba, protiv tuženika OTP banka d.d. Split, Ulica Domovinskog rata 61, OIB: 52508873833, zastupanog po punomoćniku Miroslavu Plašćaru, odvjetniku u Odvjetničkom društvu Žurić i Partneri iz Zagreba, radi utvrđenja i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave, zaključene dana 20. listopada 2026. godine, u prisutnosti zamjenika punomoćnika tužitelja Marka Kraljevića, odvjetnika iz Zagreba i punomoćnika tuženika Zdeslava Dalića, odvjetnika iz Zagreba, dana 30. listopada 2026. godine

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetan dio odredbe članka 5. Ugovora o kreditu sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine upisom hipoteke na nekretninama broj 070103272192 HI od 27.12.2006., sklopljenog između tužitelja i tuženika, u dijelu koji glasi:
"Korisnik kredita se obvezuje platiti troškove odobravanja kredita (troškovi obrade zahtjeva, skrbi oko osiguranja i rezerviranja sredstava, kao i administrativnih i drugih radnji) – jednokratno 0,99% (nulacijelihdevedesetdevetposto) od iznosa odobrenog kredita, unaprijed, a najkasnije prije korištenja odobrenog kredita."

II. Nalaže se tuženiku isplatiti tužitelju iznos od 387,33 EUR zajedno sa zakonskom zateznom kamatom koja teče od 13. siječnja 2007. godine do isplate, po stopi koja se do 31.12.2007. obračunava u visini određenoj čl. 1. Uredbe o visini stope zakonske zatezne kamate, od 01.01.2008. do 31.07.2015. godine u visini stope određene člankom 29. Zakona o obveznim odnosima i to prema eskontnoj stopi HNB-a koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za pet postotnih poena, od 01.08.2015. godine pa do 31.12.2022. godine po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, od 01.01.2023. do 29.12.2023. godine po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog

kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30.12.2023. godine do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku isplatiti tužitelju trošak parničnog postupka u iznosu od 460,00 EUR zajedno sa zateznom kamatom koja teče od 30. listopada 2026. godine do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

IV. Odbija se zahtjev tuženika za naknadu parničnog troška, kao neosnovan.

O b r a z l o ž e n j e

1. Tužitelj u tužbi od 23. lipnja 2026. godine navodi da su dana 27.12.2006. tužitelj i tuženik sklopili Ugovor o kreditu sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine upisom hipoteke na nekretninama broj 070103272192 HI, temeljem kojeg je tuženik odobrio i isplatio tužitelju hipotekarni kredit u iznosu od 40.000,00 EUR u kunskoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju HNB važećem na dan korištenja kredita. Tužitelj smatra da su predmetnim ugovorom o kreditu povrijeđena njegova prava kao potrošača, na način da je tuženik koristio nedopuštene i nepoštene ugovorne odredbe, i to prvenstveno odredbu članka 5. predmetnog ugovora o kreditu, koja se odnosi na plaćanje tzv. "ulazne naknade" tj. na plaćanje jednokratnih troškova obrade kredita u iznosu od 0,99% iznosa kredita. Ugovorna odredba na koju tužitelj upire ovom tužbom je odredba članka 5. predmetnog ugovora o kreditu, u dijelu koji glasi: "Korisnik kredita se obvezuje platiti troškove odobravanja kredita (troškovi obrade zahtjeva, skrbi oko osiguranja i rezerviranja sredstava, kao i administrativnih i drugih radnji) – jednokratno 0,99% (nulacijelihdevedesetdevetposto) od iznosa odobrenog kredita, unaprijed, a najkasnije prije korištenja odobrenog kredita." Tužitelj ističe da je tuženik takvu ugovornu odredbu koristio kao određenu naknadu za troškove obrade kredita, iako je potpuno jasno da nikakvi posebni troškovi nisu tuženiku nastali prilikom obrade kredita jer se radilo o uobičajenom i standardnom poslu kojeg tuženik obavlja. Navedena odredba, kako navodi tužitelj nema u svojoj suštini nikakav logički i opravdani smisao, nego se radi o tome da je tuženik takvu odredbu jednostrano nametnuo u sadržaj ugovora, a tužitelj o toj odredbi nije mogao pregovarati niti ju je mogao promijeniti. Radilo se o odredbi "uzmi ili ostavi", te je zapravo tužitelj na takvu odredbu bio prisiljen pristati kako bi u konačnici mogao realizirati novčani iznos kredita. Na taj je način tuženik dana 12.01.2007. ostvario nepripadajuću imovinsku korist u visini od 0,99 % od iznosa odobrenog kredita, što je u ovome slučaju iznosilo 2.918,30 HRK tj. 387,33 EUR. Slijedom svega navedenoga tužitelj predlaže naslovnom sudu da donese presudu kojom će utvrditi da je ništetan dio odredbe članka 5. Ugovora o kreditu sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine upisom

hipoteke na nekretninama broj 070103272192 HI od 27.12.2006., sklopljenog između tužitelja i tuženika, u dijelu koji glasi: "Korisnik kredita se obvezuje platiti troškove odobravanja kredita (troškovi obrade zahtjeva, skrbi oko osiguranja i rezerviranja sredstava, kao i administrativnih i drugih radnji) – jednokratno 0,99% (nulacijelihdevedesetdevetposto) od iznosa odobrenog kredita, unaprijed, a najkasnije prije korištenja odobrenog kredita," te naložiti tuženiku da isplati tužitelju iznos od 387,33 EUR zajedno sa zakonskom zateznom kamatom koja teče od 13. siječnja 2007. godine do isplate, kao i parnični trošak sa zateznom kamatom koja teče od presuđenja do isplate.

2. U odgovoru na tužbu tuženik navodi da je tužba je u cijelosti neosnovana, pa stoga predlaže da sud odbije tužbeni zahtjev. Navodi da nije sporno da je tužitelj s tuženikom dana 27.12.2006. godine sklopio Ugovor o kreditu sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine upisom hipoteke na nekretninama, broj:070103272192 HI. Međutim, sporno je jesu li u konkretnom slučaju pojedine odredbe Ugovora nepoštene, a time i ništetne. Navodi da tužitelj svoj tužbeni zahtjev temelji na tome da je Ugovor u navodnoj suprotnosti sa određenim zakonskim odredbama kojima je uređena zaštita potrošača. Tuženik se takvim tvrdnjama izričito protivi. Tuženik navodi da tužitelj u tužbi pogrešno naznačuje vrijednost predmeta spora u ukupnom iznosu od 1.328,00 EUR. Nadalje, tuženik navod da unatoč tome što spori osnovu tužbenog zahtjeva, ne spori činjenični supstrat koji tužitelj iznosi u odnosu na plaćanje predmetne naknade te pregovora oko plaćanja iste pa sukladno odredbi čl. 332.a ZPP-a nema potrebe zakazati ročište jer je o osnovanosti tužbenog zahtjeva, kako navodi, moguće odlučiti temeljem stanja spisa. Neovisno o navedenom, prema stajalištu tuženika, ispravnom primjenom materijalnog prava na okolnosti koje tužitelj iznosi u tužbi, tužbeni zahtjev je potrebno odbiti. Nadalje, tuženik navodi da odredba o ulaznoj naknadi propisuje jasan i nedvosmislen iznos naknade koji se ima naplatiti od korisnika kredita za obradu zahtjeva i odobravanje kredita, odnosno drugim riječima ulazna naknada je izražena u točno naznačenom postotku od 0,99 % na iznos kredita što čini tu odredbu lako uočljivom i razumljivom pa je utoliko i bespredmetno utvrđivati i eventualnu nepoštenost, odnosno ništetnost navedene odredbe. Navodi da je za utvrđivanje nepoštenosti pojedine odredbe sukladno čl. 81. ZZP-a tužitelj dužan dokazati kako osnovu tako i visinu svog tužbenog zahtjeva. Da bi se određena ugovorna odredba mogla utvrditi ništetnom, potrebno je da se kumulativno ispune sljedeći uvjeti, odnosno da se o toj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, da je odredba i/ili nejasna, i/ili teško razumljiva i/ili teško uočljiva, te da je odredba suprotna načelu savjesnosti i poštenja i da stoga uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (ovdje tužitelja). Nadalje, tuženik navodi da je člankom 5. Ugovora jasno propisano da se tužitelj tuženiku obvezuje platiti temeljem Ugovora naknadu za obradu kredita (čl. 5) pri čemu je iznos te naknade jasno i razumljivo izražen u postotku od 0,99% od iznosa kredita. Ističe da je apsurdno tvrditi da bi ovakva odredba, naznačena na prvoj stranici ugovora o kreditu bila nerazumljiva ili teško uočljiva tužitelju.Dakle, već je samim pregledom Ugovora moguće zaključiti da su ispunjene dvije pretpostavke – jasna i lako uočljiva odredba. Navedene odredbe jasno su koncipirane Ugovorom te unesene u Ugovor na lako uočljivom mjestu, bez ikakvih dodatnih uvjeta predviđenih posebnim odredbama napisanim manjim slovima ili umetnutim u fusnotu Ugovora.

Nadalje, odredbe o naknadi za administraciju i obradu kredita iz Ugovora su jasne, uočljive i lako razumljive. Da su odredbe jasne i uočljive nije i ne može biti dvojbeno, budući da su iste sastavni dio Ugovora i u njemu su izričito navedene.Direktivom Vijeća Europske unije 93/13/EEZ čiji tekst je inkorporiran spomenutim Zakonom o zaštiti potrošača u hrvatsko nacionalno zakonodavstvo je odredbom čl. 4. st. 2. Direktive propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštene ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani, i isporučene usluge i robe, na drugoj, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene, dok je odredbom čl. 6. propisano da u slučaju ugovora u kojima se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku, te odredbe uvijek moraju biti sročene jasno i razumljivo. Dakle, kako navodi tuženik, Direktiva propisuje tzv. načelo transparentnosti koje je razvijeno u praksi Suda EU kao načelo temeljem kojega u trenutku ugovaranja određenog pravnog posla potrošaču odredbe ugovora moraju biti razumljive ne samo na formalnoj i gramatičkoj razini, nego i na način da mu je pruženo dovoljno informacija temeljem kojih može shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja određene odredbe. Osim toga, tuženik ukazuje i na odredbu čl. 83. Zakona o zaštiti potrošača, a kojom odredbom je propisano da će sud prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena uzeti u obzir narav robe ili usluge koji predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji, u odnosu na ugovor koji se ocjenjuje, predstavlja glavni ugovor. Što se tiče informacija koje je tuženik pružio tužitelju, tuženik ističe da je tužitelja u cijelosti informirao o njegovoj obvezi na plaćanje naknade za obradu kredita. Nadalje, tuženik ističe kako nema nikakvog zakonskog uporišta u tada primjenjivim propisima, a niti uporišta u sudskoj praksi, da je nedopuštena ugovorna odredba prema kojoj tuženik ima pravo na naknadu za obradu ugovora o kreditu. Navodi da naknada za obradu odgovara stvarno pruženim uslugama i stvarno nastalim troškovima prilikom obrade kredita. Naime, navodi da je notorno da su prilikom obrade službenici banke dužni provesti niz radnji prije izdavanja kredita. Samo su neke od tih radnji primjerice analiza prikupljene dokumentacije (potvrda o zaposlenju, potvrda o visini prihoda,jamstvo i sl.), prikupljanje dodatne dokumentacije ako je potrebno, ocjena prihoda i rashoda klijenta, ocjenu kreditne sposobnosti, ocjena vjerojatnosti vraćanja kredita te napokon proces odobrenja ili odbijanja kreditnog zahtjeva. Po mišljenju tuženika, tužitelj pogrešno tvrdi da se radi o odredbi koja izaziva “neravnotežu u pravima i obvezama“ između stranaka predmetnog ugovora. Zaključno, tuženik ističe da ne postoji uporište niti u jednom pravnom propisu iz kojeg bi proizlazila čak i najmanja sumnja da je tuženik u bilo kojem trenutku postupao nedopušteno, tj. protivno prisilnim propisima ili Ustavu Republike Hrvatske, a tužitelj nije predložio niti jedan dokaz kojim bi dokazao suprotno. Sve navedeno može biti sankcionirano jedino odlukom kojom sud odbija tužbeni zahtjev tužitelja. U odnosu na visinu tužbenog zahtjeva, tuženik ističe da, iako osporava osnovu tužbenog zahtjeva, samu visinu tužbenog zahtjeva tuženik ne osporava. Slijedom navedenog, tuženik predlaže sudu da odbije tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti i obveže tužitelja da naknadi tuženiku troškove parničnog postupka.

3. U dokaznom postupku sud je izvršio uvid u ugovor o kreditu (list 4-10 spisa), te je saslušan tužitelj kao stranka (list 56 spisa).

4. Temeljem ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno te na temelju rezultata cjelokupnog postupka u skladu s odredbom čl. 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 28/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23 - dalje: ZPP-a), sud je odlučio kao u izreci.

5. Među strankama nije sporno, a proizlazi i iz priloženog ugovora o kreditu, da je tužitelj kao korisnik kredita s tuženikom dana 27.12.2006. sklopio Ugovor o kreditu sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine upisom hipoteke na nekretninama broj 070103272192 HI, temeljem kojeg je tuženik odobrio i isplatio tužitelju hipotekarni kredit u iznosu od 40.000,00 EUR u kunskoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju HNB važećem na dan korištenja kredita te da je odredbom članka 5. predmetnog ugovora o kreditu propisano da se korisnik kredita obvezuje platiti troškove odobravanja kredita (troškovi obrade zahtjeva, skrbi oko osiguranja i rezerviranja sredstava, kao i administrativnih i drugih radnji) – jednokratno 0,99% od iznosa odobrenog kredita, unaprijed, a najkasnije prije korištenja odobrenog kredita.

6. Tužitelj Darko Sokol u svom iskazu navodi da je 2006. podigao u OTP banci kredit od 40.000,00 eura, a sve radi zatvaranja jednog drugog kredita u RBA banci kojim je adaptirao stan u kojem živi, odnosno obiteljsku kuću. Tada je OTP banka tek došla na tržište, tamo mu je bio najpovoljniji kredit, vidio je da postoje nekakve naknade, pokušao se dogovoriti da ih ne plati, međutim, rekli su mu da je to politika banke i da tu ulaznu naknadu mora platiti. Ne zna jesu li mu tu ulaznu naknadu naplatili iz kredita, više se ne sjećam. Oba kredita su bila za rješavanje stambenog pitanja, odnosno kuće u kojoj živi.

7. Prema odredbama čl. 81. st. 1. i 2. i čl. 82. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" br. 96/2003, dalje: ZZP/03) koji je vrijedio u vrijeme sklapanja Ugovora, odnosno čl. 96. st. 1 i 2. i čl. 97. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 79/2007, 125/2007, 79/2009, 89/2009, 75/2009, 133/2009, 78/2012, 56/2013, dalje: ZZP/07), ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

8. Sud je prihvatio iskaz tužitelja, jer je njegov iskaz ocijenio kao uvjerljiv, logičan i iskren. Na temelju iskaza tužitelja utvrđeno je da se o ulaznoj naknadi nije pojedinačno pregovaralo, međutim, sud je zaključio ni da tuženik, na kojemu je teret dokaza (čl. 81. st. 4. ZZP/03 i čl. 96. st. 4. ZZP/07), nije dokazao da se o predmetnim ugovornim odredbama u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru (koji je unaprijed sastavljen od strane pravne službe tuženika) pojedinačno pregovaralo. Pritom je sud imao na umu da je sporna odredba kojom se potrošaču nameće obveza plaćanja navedenog troška (tzv. ulazne naknade) bila sastavni dio tipskog ugovora sastavljenog unaprijed od strane pravne službe tuženika.

9. Prije svega valja reći da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane

trgovca te stoga potrošač nije imao utjecaj na njezin sadržaj poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca.

10. Tuženik je nezakonito i nepošteno primjenjivao ugovorne odredbe o troškovima obrade kredita na koji način je doveo tužitelja u neravnopravan položaj u kojem isti nije mogao utjecati na sadržaj unaprijed pripremljenog ugovora, odnosno o kojoj ugovornoj odredbi se nije pojedinačno pregovaralo s tužiteljem, a tuženik suprotno, sukladno odredbi čl. 219. st. 1. ZPP-a, te navedenim odredbama ZZP/03 i ZZP/07 nije dokazao.

11. Uostalom, valja ukazati da tužitelju očigledno nije posebno objašnjeno od čega se sastoji naknada za obradu kreditnog zahtjeva. Iz svega navedenoga proizlazi nepoštenost na koju upire tužitelj, a koja se prvenstveno sastoji u činjenici da je sporna ugovorna odredba unaprijed formulirana i određena od strane tuženika, da se o istoj s tužiteljem nije pojedinačno pregovaralo, kao i da nije jasno koji bi to posebni troškovi prilikom obrade kredita nastali za tuženika, a da isti nisu ulazili u redovno obavljanje poslova bankarskih službenika. Sve navedeno sporni dio odredbe predmetnog Ugovora o kreditu kojeg su zaključili tužitelj i tuženik u čl. 5. ugovorena naknada za obradu kreditnog zahtjeva od 0,99% od iznosa odobrenog kredita, unaprijed, a najkasnije prije korištenja odobrenog kredita čini nejasnom, nerazumljivom, nedovoljno jasnom i neodređenom, a opisano dovodi tužitelja kao korisnika kredita u neravnopravan položaj u odnosu na tuženika kao davatelja kredita i jaču ugovornu stranu koja je jednostrano donijela odluku o spornoj naknadi.

12. Plaćanje troškova obrade kredita, uz to bez definiranja o kakvom se trošku uopće radi, u visini od 0,99%, od iznosa kredita, prema mišljenju ovog suda prouzročilo je značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

13. S obzirom da se, dakle, o navedenoj odredbi čl. 5. oba predmetna ugovora o kreditu nije pojedinačno pregovaralo te je ista bila unaprijed formulirana od strane pravne službe tuženika, radi se o nepoštenoj ugovornoj odredbi u smislu odredbe čl. 81. ZZP-a.

14. Pritom ovaj sud tek ukazuje na odluku Županijskog suda u Zagrebu u presudi i rješenju posl. br. Gž-1368/2021-2 od 20. srpnja 2021. i na odluku istog suda posl. br. Gž-2558/2022-2 od 6. rujna 2022. u istovrsnoj pravnoj stvari, prema kojoj: „…Suprotno žalbenim navodima tuženika prvostupanjski sud je pravilno utvrdio da su odredbe sadržane u članku 5. stavku 2. ugovora o kreditu kojima je ugovorena naknada za obradu zahtjeva kredita. Naime, radi se o tipskoj ugovornoj odredbi koja je nepoštena u smislu odredbe članka 81. stavka 1. ZZP-a. Ovo iz razloga jer je ugovor o kreditu sklopljen bez pojedinačnog pregovaranja o takvim ugovornim odredbama, zbog čega je tužitelj kao potrošač doveden u neravnopravan položaj u odnosu na banku, a odredbama članka 5. stavka 2. ugovora o kreditu nije precizno označeno na što se iste naknade odnose, što je uzrokovalo neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača. Obzirom da tijekom postupka nije utvrđeno da su tužitelju prilikom zaključenja ugovora o kreditu od

strane tuženika pojašnjeni razlozi ugovaranja navedenih naknada, kao niti na što se iste naknade točno odnose, niti je tužitelju kao potrošaču bilo omogućeno da pristane na takve odredbe, to su takve jednostrano određene ugovorne odredbe protivne načelu savjesnosti i poštenja iz odredbe članka 4. ZOO-a. Stoga ih je pravilno sud prvog stupnja utvrdio ništetnim.“

15. Konačno treba naglasiti da iako u vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu nije postojalo zakonsko ograničenje na ugovaranje predmetne naknade, već je tek stupanjem na snagu Zakona o stambenom potrošačkom kreditiranju (Narodne novine broj 1201/17) od 12. listopada 2017. godine propisana (u čl. 17. st. 4.) zabrana naplate naknade za obradu i/ili odobravanje stambenog potrošačkog kredita, koja zabrana se ne odnosi na ugovore o stambenim kreditima sklopljenim prije stupanja na snagu tog Zakona, dok su Pravilnikom o naknadama za potrošačke kredite (Narodne novine broj 15/14) kojim je izrijekom dopuštena naknada za obradu kredita, preciznije definirane te naknade, tuženik, koji je nesporno sastavio predmetne ugovorne odredbe o naknadi za obrade kredita, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, nije dokazao opravdanost ugovorene visine naknade u postotku od odobrenog iznosa kredita, što rezultira time da je ta ugovorna odredba (već navedeno) suprotna načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača.

16. Tuženik nije pružio dokaze koji bi ukazali na opravdanost naplate takve naknade, odnosno što to određeno čini troškove obrade kredita. Posao obrade kredita spada u opis radnog mjesta zaposlenika banke, pa nije jasno o kakvim bi se drugim troškovima naknade radilo.

17. Slijedom navedenog, sud je utvrdio ništetnim ugovornu odredbu iz čl. 5. predmetnog Ugovora o kreditu, u dijelu koji se odnosi na ugovaranje naknade za obradu kredita te je u cijelosti prihvatio tužbeni zahtjev i obvezao tuženika da vrati tužitelju ono što je primio na temelju te ništetne ugovorne odredbe, sukladno odredbi čl. 323. Zakona o obveznim odnosima "Narodne novine" broj 35/05, dalje: ZOO-a), odnosno na isplatu iznosa od ukupno 387,33 EUR zajedno sa zakonskom zateznom kamatom koja teče od 13. siječnja 2007. godine do isplate, visina kojeg iznosa nije među strankama sporna, a jasno proizlazi i iz drugih izvedenih dokaza.

18. S obzirom da je odredbom čl. 323. ZOO-a propisano da je u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora, a da je tužitelju prilikom isplate kredita ustegnuta navedena ulazna naknada, na temelju takve ništetne ugovorne odredbe, to je naloženo tuženiku isplatiti tužitelju upravo navedeni iznos, zajedno sa zateznim kamatama koje, u skladu s odredbom čl. 1115. ZOO-a teku od prvog slijedećeg dana od dana stjecanja, ako je stjecatelj bio nepošten. Kako je prethodno navedeno, već prilikom sklapanja samog predmetnog Ugovora, tuženik je bio nepošten, budući da je kao osoba koja sklapa takav ugovor u okviru svoje djelatnosti, morao znati da je predmetna odredba Ugovora o kreditu protivna svim propisima navedenima u ovoj presudi, pa je dužan platiti zatezne kamate i to od dana stjecanja, dakle na iznos od

387,33 EUR zajedno sa zakonskom zateznom kamatom koja teče od 13. siječnja 2007. godine do isplate, te je stoga odlučno pod točkom II. izreke.

19. Nadalje, u odredbi čl. 3. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, br. 79/07., u daljnjem tekstu: ZZP) određeno je da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu u svrhe koje nisu namijenjene njegovoj poslovnoj djelatnosti niti obavljanju djelatnosti slobodnog zanimanja. U konkretnom slučaju je utvrđeno da se radilo o hipotekarnom kreditu koji je korišten za adaptaciju kuće u kojoj tužitelj živi, pa je stoga valjalo zaključiti da je tužitelj potrošač, što tuženik ni ne osporava.

20. Odluka o parničnom trošku donijeta je temeljem čl. 154. st. 1. ZPP-a i Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine", broj 138/23, dalje u tekstu: OT), a imajući pri tom u vidu vrijednost predmeta spora (VPS – 387,33 eur – sukladno rješenju suda na listu 55 spisa). Naime, radi se o deklaratornom zahtjevu na utvrđenje ništetnosti ugovornih odredbi o tzv. ulaznoj naknadi, koja je naplaćena tužiteljici, odnosno za isplatu iznosa od 387,33 eur temeljem te ništetne odredbe, pa je sud rješenjem odredio VPS od 387,33 eur. Slijedom navedenog, tužitelju je za sastav tužbe od 23.6.2026. godine priznato 50 bodova (Tbr. 7. toč. 1. OT), za sastav podneska od 1.10.2026. godine 50 bodova (Tbr. 8. toč. 1. OT), te za zastupanje na ročištu dana 20.10.2026. godine 50 bodova (Tbr. 9. toč. 1. OT), što ukupno čini 150,00 bodova, a pomnoženo s vrijednošću jednog boda od 2,00 eur i uvećano za PDV od 25% ukupno iznosi 375,00 eur. Kada se ovom iznosu doda trošak sudske pristojbe na tužbu od 55,00 eur (koliko je tužitelj platio) i sudske pristojbe na presudu od 30,00 eur, dobije se iznos od 460,00 eur, a koliko je i dosuđeno tužitelju pod točkom III. izreke presude.

21. Tužitelju je temeljem čl. 151. st. 3. ZPP-a na dosuđeni iznos parničnog troška dosuđena i zatezna kamata koja teče od donošenja prvostupanjske presude do isplate, kako je i tražio.

22. Obzirom da je tuženik izgubio spor u smislu čl. 154. st. 1. ZPP-a, valjalo je odbiti njegov zahtjev za naknadu troška postupka.

U Zagrebu, 30. listopada 2026. godine

Sudac
Goran Goluža

GORAN GOLUŽA

Elektronički potpisano: 30.10.2026T10:20:47 (UTC:2026-10-30T09:20:47Z)
Provjera: https://epotpis.rdd.hr/provjera
Broj zapisa: 3e7786f5-4e2e-4976-b304-e8c3bc2d82c8

Općinski građanski sud u Zagrebu

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:
Protiv ove presude je dopuštena žalba. Žalba se podnosi ovom sudu u roku od petnaest dana od dana dostave presude, a o njoj odlučuje županijski sud.

DNA:
1. pun. tužitelja uz rješenje o pristojbi na presudu od 30,00 eur
2. pun. tuženika

Broj zapisa: **9-3088f-6d5b2**

Kontrolni broj: **0cc42-1e8b5-05140**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.